

Leie Theater

KLASSIEKER

wanneer hij, blik op oneindig,
vrijheid zoekt in vrijheid, als van
een danser in *Coltrane's* lenigheid,
heerst in de verste verte geen chaos.
de maan speelt piano, harmonieus
zoals zij een mikado van golven legt.

AVONTURIER

wanneer hij warmte zoekt in afstand,
hart op de tong van zijn *smartphone*,
wordenaar op de bodem van zijn taal,
echoot in zijn stille oceaan een *pleasant
island*, een stad met een groene donut-
droom (*Raworth's* utopia in parkformaat).

LEVENSGENIETER

wanneer hij dan, moe van zijn odyssee,
op zoek naar een rots in de branding,
verzeild raakt in een orkaan van wuivende
vogelvrouwen, het pijltjeslijf altijd strak
gespannen, stijf van pirouettes, je weet wel:
Persephones maatjes, door godin *Gruwez*
naar haar eigen, energieke beeld geschapen
(op zijn lippen de prangende vraag waarom
die slalomende lotusbloemen niet aan één
zeil kunnen trekken), breken plots de golven,
bevrozen bloemdieren tot een siderische dans,
tollen zij in één adem rond zijn smachtende as.

OPEN GEEST

dan overvalt hem soms de zwaartekracht.
hij noemt het zijn getijdenpijn, dat dubbel-
daags aantrekken en afstoten tot hij alleen
overblijft, de blues in de bloem van de rivier
die bij avondregen donkerder ruikt, de
anatomie van de pijn en de troost in *Joost
Zweegers'* lied: *where did we go wrong?
was it somewhere along this trip to Miami?*

SOCIAAL BEESTJE

soms voelt hij ook *pop-uppijn* (springtij, *tuning*-tij binnenin). tegen elke tijdelijke leegstand kleedt hij blote paspoppen in zijn hoofd met jazz, drama, slapstick of circus (soms ook op *facebook*, sociaal fosfaat, kunstmest van gemist contact). *true copies* van emoties, kadrages in de lege etalage van zijn hart. en zo,

ENTERTAINER

zoals de stroom, roodharig in de maan, zonder ogen, zonder ruggengraat, graatmager van landschap, boten op handen dragend, buiksprekende poppen die kronkelen als slangen naar hun kuil, keert de cultuurmens zijn diepste binnenwater naar buiten, zoekt de zee in zichzelf.

© Steven Van de Putte
stadsdichter, 2019